

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Det hændte ved Aarhundredets Slutning Brydning

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik :", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* ; Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 225.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-idm140264662607280/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

Men Marketendersken lugter just ikke
af lutter Lavendler.
Mit Hjærte skælver. Jeg har ikke Mod til
at løse de Bændler.

*

- 8 Se, en Aftendæmrings Taage
slører Jordens Øjenlaage.
Aa de Øjne er saa tomme,
det er Dødens mørke Komme.
Det er Kulden, Vintemøden,
det er Natten, det er Døden.

Men et Skær af mange Flammer
festlig denne Død omrammer,
det er Lyst, som atter fødes,
Stof, som ungdomgennemglødes.
Hvilken Knitren, hvilken Gløden!
rundt om Natten, rundt om Døden.

Nye Knipper, Kvas paa Baalet,
lad det lue over Maalet.
Det vil ske, at denne Gløden
selv skal længes efter Døden.

*

- 9 Jeg tror paa den Vilje, som rækker os Traaden
i Labyrinten og Nøglen til Gaaden.
Jeg tror paa det modige Ønske, som driver
Hjulene rundt (trods vor Vinkelskriver).
Jeg tror paa en Higen som al Tings Moder
langt mer end paa de exakte Metoder.

*

- 10 Det hændte ved Aarhundredets Slutning Brydning,
at Livet med ét blev berøvet enhver alvorlig Betydning,

at Livet for og den, der skulde begynde,
stod plukket for hele sin Højtid og afklædt sin
 skjulteste Ynde.

Og den, som har mistet al Glæde ved Tingenes Orden,
 han finder
den ikke i . . . Bøger og ikke i Vin eller Kvinder.

De finder den ikke i Livet. De tusind fordømte Skeletter,
de søger endnu om en Mening i Dødens de fredløse Nætter.

*

- 11 Jeg er træt af disse himmelvendte Øjne
til jeg vaagned karsk og nøgtern, træt af Løgne.
Jeg har Lyst ved mine Helte at fornemme
at de smager af den Jord, hvor de har hjemme
se den Skipper og Korsar, der overraskes
i et magtfuldt Pavebillede af Velasques.
Denne Pave er ej Helgen, næppe Vismand,
men en Mand i fuldt Ornat, en „Kirkens Stridmand“.
Han er spændig, han er skægget, han er hærdet,
og den senestærke Arm kan føre Sværdet.
Se ham tør og sejt i Kvinde-ypig Kjole
hvilken glansfuld Malerkunst . . . den spanske Skole,
fuld af Sandhed i hvert Træk, hvorom den melder,
fuld af Virkning som en Fægning med Appeller.
Ingen Ynde hos Madonna har mig daaret
som en Olding af Ribèra, djærv og haaret.
Lad de ringe knæle ned og dyrke
Drømmens Skin – jeg elsker Livets Styrke.
Ingen Judith, som en Guido har trolovet
ved sin Kunst med Holofèrnes' Hoved
ejer i sin grumme Skønhed Magten
som en Spanjers Pensel – uden blodig Slagten.

*